

efter. Nu tror jeg, enhver kan sige sig selv, hvilket Fremskridt det betegner paa det folkeretlige Omraade, at der saaledes bestaar en permanent Domstol, anerkendt af selve Stormagterne i den ene Traktat efter den anden. Det at lade Retten raade mellem Folkene fremfor Magten er et saa betydningsfuldt Fremskridt, at i Særdeleshed de smaa Stater ere i højeste Grad interesserede i at bidrage deres til at støtte og udvikle Haagerdomstolens Autoritet og Prestige. Derfor er jeg glad ved, at ogsaa i denne Traktat Afgørelsen af mulige Tvistigheder er henvist til denne Domstol.

Saa er der endnu tilføjet et Par Bestemmelser med Hensyn til Proceduren, hvilke indeholde et Tillæg til, hvad i saa Henseende bestemmes i Haager-Konventionen. For det første siger denne intet om Valget af Dommere. De kunne godt være Undersaatter i selve de Stater, som strides, men det er i og for sig u hensigtsmæssigt, for saa vidt som Følgen let bliver, at der først procederes for Retten og bag efter i Retten. Amerika har derfor valgt den Fremgangsmaade at sige: Dommene maa ikke tages fra en af de Stater, som strides med hinanden. Og det viste sig ogsaa i den første Sag, hvor Forholdet var ordnet paa denne Maade, at Dømmen kunde afsiges fuldstændig enstemmigt. Artikel 7 har nu optaget en tilsvarende Regel, som jeg, da Erfaringen efter min Mening har godtgjort dens Hensigtsmæssighed, ikke kan andet end anbefale. Artikel 9 indeholder et andet Tillæg til Haager-Konventionen. Ifølge denne falder Proceduren i to Afsnit, nemlig Forundersøgelsen og Hovedforhandlingen. Under Forundersøgelsen skal alle Dokumenter og Beviser fremlægges, og Retten skal fastsætte det Tidspunkt, inden hvilket disse Fremlæggelser skulle være afsluttede. Det kan nu være et lidet tiltalende Hverv for Retten, som det viste sig allerede under den første Sag. Først kommer den ene Part og siger: Jeg har ikke kunnet blive færdig, og saa kommer den anden og siger: Har min Modpart faaet Udsættelse, saa maa jeg ogsaa have det, saa maa jeg ogsaa fremlægge noget nyt o. s. v. Det bliver let en delikat Situation, Voldgiftsretten derved kommer i. Artikel 9 ind-

fører nu den Forbedring, at i selve Overenskomsten om Voldgift skal Fristen for Udveksling af Indlæg o. s. v. være fastslaaet, og Udvekslingen skal altid være tilendebragt før Begyndelsen af Voldgiftsdomstolens Møder. Herved er Retten fritagen for den Ubehagelighed selv at skulle fastsætte Fristen. Det er en overmaade praktisk Bestemmelse, som det derfor er meget heldigt er bleven tilføjet. Artikel 8 indeholder ogsaa en Tilføjelse til Reglerne om Voldgiftsproceduren, idet den bestemmer, at Voldgiftskendelsen efter Omstændighederne kan angive en Frist, inden hvilken dens Virkninger skulle indtræde. Dette er ogsaa et hensigtsmæssigt Tillæg til Haagerkonventionen. Jeg skal hermed slutte Omtalen af det foreliggende Forslag og anbefale det til Vedtagelse af det høje Ting.

Madsen-Mygdal: Den ærede foregaaende Taler (Matzen) begyndte med en Bemærkning om, at han ikke vilde komme ind paa at tale om, hvorvidt der i Henhold til Grundlovens Bestemmelse om Traktaters Afslutning var nogen Nødvendighed for at forelægge denne Traktat for Rigsdagen. Han nøjedes i saa Henseende med at sige, at det var en Kendsgerning, at Regeringen havde forelagt Traktaten, og at vi ogsaa havde et Præcedens fra Fortiden, idet en tidligere Traktat for ikke længe siden var forelagt. For Resten have vi mange Tilfælde af den Art for længere Tid tilbage — jeg skal ikke forfølge det Spørgsmaal videre men anser det for en Selvfølge, at saadanne Traktater bør forelægges.

Om selve Sagen skal jeg sige, at der var en Gang for ikke saa forskrækkelig mange Aar tilbage, da man havde ondt ved at finde lydøre Øren for Taleren om Voldgiftstraktater. Voldgiftstanken havde ikke nogen god Klang, og Bestræbelser i Retning af at indgaa Voldgiftstraktater mødte ikke nogen særdeles Velvillie i visse Kredse. Det hed den Gang, at det var meget vanskeligt at tilvejebringe saadanne Traktater. Det kan jo ogsaa være, at Vanskelighederne den Dag i Dag have været store, men det har i mange Tilfælde vist sig, at de dog have været til at overvinde. — Endvidere hed det sig ogsaa den